

Žezlo Timberlin

ukázka

Daren nakonec dorazil k bráně skoro načas. Na ošetřovně se trochu zdržel, když bylinkářka Gita trvala na tom, že mu nejen převáže šrám na zápěstí, ale i sešije rukáv košile, takže to pak vzal poklusem. Proběhl Ulicí železné ruky, kde stará sídla zůstávala nadále mlčenlivá a nespěchala do nového dne, minul městské stáje a opravnu vozů a dostal se k severní bráně.

Nikdo tam zatím nečekal, takže si mohl trochu vydechnout.

Vysoké hlásné věže se zvedaly z kamenné hradby a vrhaly v ranním slunci dlouhé stíny, železná mříž už byla vytažená a po cestě zrovna projížděl naložený kupecký vůz. Obvykle tu ovšem nebyl velký provoz, většina návštěvníků přijíždějících ze severu to obvykle vzala oklikou přes západní pláně, příjemnější cestou mezi vesnicemi, aby se vyhnuli lesu za Síhanským průsmykem. To nebyly zrovna přívětivé končiny, ačkoliv, uvažoval Daren, čarodějnici zřejmě pár medvědů nebo ještěráků vadit nebude.

„Dobré ráno, Jimriku,“ pozdravil velitele hlídky a kývl na další dva muže ve zbroji, kteří postávali u brány.

„Zdravím tě, Darene. Snad nevyrážíš na nějakou výpravu,“ zasmál se rozložitý chlapík s kulatou tváří a nafialovělým nosem.

„Možná. Uvidíme, kam mě moje zvláštní a důvěrné poslání, které jsem dneska dostal, zavede. Velitel Krupkob dokonce řekl, Darene, jseš ten nejlepší, komu to můžu svěřit. I když to bude nebezpečné, možná budeš čelit kouzlům, proměnám...“

„Tak proměnám, jo?“

„Znáš ho, je to starej dobrák, vždycky si o nás dělá starosti. Dorazil dneska někdo, co jste otevřeli?“

„Jen pár místních zelinářů a tady ta kára, co vidíš.“

Povoz vrchovatě naložený různými balíky se pomalu a kodrcavě vzdaloval po silnici dolů k tržišti.

„A taky se tu objevil bláznivej Fergut. Zase se ožral a nestihl se před západem vrátit, tak trávil noc v lese.“

„Je tam jako doma,“ kývl Daren.

Stařík Fergut se živil sbíráním smůly, kterou prodával bednářům a koželuhům. Jen málokdo znal místní lesy jako on. Pokud se nestihl před zavřením brány vrátit do města, mohl jistě požádat o nocleh ve stáji některého z hostinců na západním předměstí, ale to byl kus cesty nepřívětivým porostem kolem hradeb a takové ubytování beztak nebylo nic, co by si člověk nechtěl nechat ujít. Mýtiny u Opálového potoka byly proti tomu úplný luxus, Daren sám tam na lovu párkrát přenocoval.

„Ba ne,“ opáčil Jimrik, „tentokrát přiběhl celej vyplašeněj a hned běžel k Modré opici na jedno vyprošťovací. Ještě nikdy ho ta kocovina takhle nesebrala, to ti povím.“

„Svět už není, co býval,“ pokrčil rameny Daren.

„Nikdy není, co býval. Fešácká přilba,“ poznamenal strážný.

„To ten můj úkol. Takže nikdo další? Nějací tajemní pocestní?“

„Ani noha. Čekáš někoho?“

„Právě. Tak já se tu na chvílku zdržím.“

„Pro mě za mě...“

Daren prošel bránou a ocitl se na dřevěném mostu přes příkop. Dále byl úzký pruh holé země jen asi na deset kroků a hned potom začínal les. Udusaná cesta se ztrácela v příkrovu stromů jako v zelené vodní hlubině, mladé buky s lesklými kmeny se tu proplétaly s osikami a vytvářely takřka neprostupnou houšť, která se o něco dál rozestupovala do mnoha zákoutí a vyšlapaných cestiček. Když jste věděli, jak na to, mohli jste tam najít kouzelná místa – palouky s jemným mechem, ohlazené skály, prameny vyvěrající jen tak ze země do studánky, jako by jejich úkolem bylo nabízet křišťálovou vodu každému, kdo umí hledat. A byly tam také močály s jedovatými hady a divokými ještěřáky a dál od cesty jste mohli narazit na ledacos horšího. Přesto, uvažoval Daren, nocleh mezi stromy blízko u brány se jistě dal považovat za bezpečnější volbu než zůstat na noc, řekněme, v zapadlých uličkách přístavní čtvrti.

Přejížděl zrakem zelené koruny stromů. Listy se jemně mihotaly v mírném vánku, jinak se nehýbalo nic. Ten poklid v něm kdoví proč vyvolával zvláštní pocit, jakési znepokojení, jako by les by tvorem, jenž má vydat odpověď, kterou zná jenom on, ovšem namísto toho jen tiše leží a vrací mu pohled. Náhle měl neodbytný dojem, že něco není v pořádku.

Obrátil se a zašel zpátky k přístřešku fortny.

„Poslyš, Jimriku, proč vlastně Fergut tak vyváděl? Neříkal?“

„Akorát něco blábolil. Že viděl blesky a světýlka, někde u Sojčí skály. Prý se tam rojí ohnivci nebo divoženky nebo co já vím co. Moc mu nebylo rozumět, ale fakt ho to vzalo.“

„U Sojčí skály? Jak jsou ty jeskyně?“

„Nejspíš. Měl asi vidiny z borové pálenky, nebo mu už přeskočilo úplně. Co naděláš?“

„A kdy se to mělo stát? V noci, nebo až teď k ránu?“

„Podle toho, jak se tvářil, tak pelášil rovnou odtud. Hele, ty tomu vážně věříš?“ Strážný se znejistěle podrbal pod přilbou.

„V lese se dá potkat všelicos,“ opáčil Daren.

„To mně nemusíš vykládat, já už taky něco zažil. Tak že by vážně ohnivci? Ti ale žijí v sírové bažině, co by dělali tady? Ani se nezdá, že by někde hořel les...“

„Tys někdy viděl opravdového ohnivce?“

„Jo. Je to taková jako žába, které z kůže šlehnají plamínky. Prý z ní teče nějaký divnej olej, jako z ropuchy sliz. A když se namíchne, tak plive oheň. Ale blesky nedělá. Bohové vědí, co vlastně viděl.“

„Někdo by to měl omrknout,“ nadhodil Daren.

„Moment, teď jsem dostal báječný nápad!“

„Vážně? Jaký nápad?“

Jimrik s širokým úsměvem pokročil blíž a poplácal Darena po rameni.

„Někdo by to měl omrknout.“

Daren s brlbáním zamířil po cestě k lesu. Doufal, že čarodějkou nemůže minout, nebyla tady jiná cesta, takže pokud nepřiletí proměněná ve vránu nebo se nějak nezhmotní přímo u brány, nebo jaké cestování by tak ještě mohli mít valiarští čarodějové v oblíbě, pak by na ni měl narazit. Jestliže však ty ohnivé kejkle byla její práce, potom byla Darenova povinnost zjistit, co má za lubem.

Sojčí skála nebyla daleko. V těch místech se cesta klikatila mezi vysokými balvany a vozy mívaly problém tudy projet. Pěší poutníci si cestu často zkracovali příkrou stezkou mezi skalisky, aby se vyhnuli dlouhým zákrutům, pokud měli dobré boty a nebylo moc bláta. Otázka zněla, zda by se tou cestou pustil i někdo, kdo to tu neznal. Spíše ne, uvažoval Daren, cizinci bez průvodce se obvykle drží silnice.

Dorazil k odbočce a vydal se po úzké cestě mezi hustým porostem nahoru do svahu. Pod nohama měl rezavé staré listí, cestu lemovaly vysoké trsy kapradin a kolem se tyčily ohlazené balvany, sem tam s ostrůvky zářivě zeleného mechu. Bylo to krásné místo a ranní opar mu dodával až snově neurčitou atmosféru. Stromy se uzavíraly v klenbě vysoko nad hlavou a všechno světlo získávalo zelené tóny. Bylo tu ticho, jen pestřenky lehounce bzučely kdesi v dálce.

Za okamžik cesta přestala stoupat a zamířila v mírném svahu dolů do stínu mezi skalami a mohutnými duby. V mělké úžlabině pak křížila potok, spíše jen malou stružku klikatící se v černé zemi, potom znovu zatáčela mezi balvany. A právě v tomto tichém odříznutém místě narušovaly poklid lesa stopy, jež dokazovaly, že starý Fergut si svoji příhodu nevymyslel.

Země na jednom místě společně s vedle rostoucím keřem nesly stopy ohně, jako by tam něco vybuchlo, ale nerozhodilo hlínu a listí do okolí, nehnulo to ani lístkem, jen vše opálilo. Ze zčernalých větví smutně viselo svraskalé listí, stébla trávy, dole stále zelená, se od určitého místa náhle zkroutila a ztratila barvu, pokryv země byl v pravidelném kruhu proměněn v popel. To ale nebylo všechno. Hlína tu byla rozdupaná údery těžkých nohou a v měkké prsti byly znát hluboké rýhy.

Daren si dřep a chvíli prohlížel zem. Tohle byly zjevné stopy boje, dokázal rozeznat šlápoty tří různých lidí, a pak tu možná byly ještě čtvrté... Popořádku. Někdo se rozběhl tímto směrem – Daren se obrátil nalevo od stezky, kde rostly houštiny mladých břízek, a sledoval otisky v hlíně. Tady zastavil a zabořil se víc, asi se rozmáchl něčím těžkým. Tady jeho stopy kříží další, druhý mu přiběhl na pomoc, nebo možná zaútočil zezadu, ale na to to nevypadá. Ne, útok přišel odtud a srazil je oba k zemi. Mezitím se tu objevuje lehčí bojovník, který se vynořil... Daren se otočil od cesty napravo – za tímhle balvanem. A pak... Daren o krok postoupil. Rozhrábl špičkou boty listí a objevil dvě kapky krve. Vedle pak několik malých prohlubní. Koleno, loket... někdo padl k zemi.

Kousek dál se v listí něco zatřpytilo. Lesklá spona, jen velmi prostá, ale z ryzího stříbra. Zkušeni lupiči by ji tu nenechali. Naopak by po nich zůstalo tělo, anebo spíše živý a nezraněný oloupený pocestný. Byli tři proti jedné, nebylo třeba ji zabíjet, i když je přivítala ohnivou střelou, což možná nečekali...

Převrátil v dlani sponu. Malý, ze dvou stran zploštělý kroužek s pohyblivou jehlicí, přidržovala zřejmě nějaký pásek na dámských šatech, který se přetrhl...

Ujely jim nervy? Zjistili, koho proti sobě mají a že po nich teď půjde celá stráž Gullaru a bůhví kdo z kouzelnické rady Kazzlinu, a tak se rozhodli odstranit svědkyni a zamést stopy?

Narovnal se a znovu přešel zrakem okolí. Už mu to tu nepřípadalo tak přívětivé místo jako před chvílí.

Udělal dva kroky vlevo a dál prohlížel podupanou hlínu. Mezi hlubokými rýhami, které vyryli ti dva, když je ohnivě kouzlo srazilo, objevil další řadu stop a rozhrabané lesní prsti. Něco tudy táhli zpátky ke křoví.

Samozřejmě že ne „něco“. Čarodějku v bezvědomí, anebo její mrtvé tělo, podle toho, jak silný byl ten úder, který jí překazil další kouzlo. Neviděl mnoho krve, možná je stále naživu.

Měl by se vrátit a podat hlášení. To bude skvělý výsledek jeho prvního samostatného úkolu: hlídanou osobu mu zabijí ještě dřív, než se s ní vůbec setká.

Potichu zaklel a zanořil se do březového houští.

Stopy nebylo těžké sledovat, hlína byla měkká a ti chlapi s těžkými botami se tudy prodírali asi před půlhodinou. Čím dál postupoval, tím víc rostla v Darenovi naděje, že Iriana by mohla být naživu, s mrtvolou by přece neměli důvod tahat se takhle daleko, když ji mohli ukrýt v křoví. K čemu by ji potřebovali? Jenže stejně dobře se mohl ptát, k čemu ji potřebovali živou? Kvůli výkupnému? Ale jsou přece i jednodušší a méně bolestivé způsoby, jak spáchat sebevraždu.

Opatrně postupoval a naslouchal lesnímu tichu. Mezi křovinami se dala rozeznat sotva patrná stezka, ta nyní končila před skálou, v níž se černal otvor. Jedna z jeskyní, jichž byly okolní skály plné. Některé vedly jen pár stop hluboko, jiné vytvářely spletité dlouhé chodby, ve kterých jste mohli bloudit celé dny – pokud jste samozřejmě nenarazili na něco, co vaše bloudění rychle ukončilo, jako spící medvěd, skrytá šachta třicet sáhů dolů nebo kapsa jedovatého plynu.

Daren začichal. Nedávno tu hořel oheň, snad louče nebo lucerna. Odtáhli ji tedy sem a svítili si, takže se chtěli dostat dál.

Opatrně, aby to neudělalo sebemenší hluk, vytáhl z pochvy meč, držel ho obnažený u těla a pomaloučku vykročil do tmy. Oči mu zvolna přivykaly a dokázal alespoň tady na kraji rozeznávat, kudy chodba vede. Pod nohama měl rozbahněnou mazlavou hlínu střídanou často hromádkami kamínků, musel našlapovat zlehka, aby se neprozradil žádným zvukem. Postupoval podél zdi, nedovedl odhadnout, jak široký ten prostor je, ale zdálo se, že vede stále dál, i když se mu občas postavil do cesty skalnatý výčnělek, a nemít přilbu, už by se mnohokrát nepříjemně praštil do hlavy.

Za okamžik k němu dolehla ozvěna vzdálených hlasů a v jeskynní tmě se opět daly rozeznávat nejbližší stěny, musela sem přicházet trocha světla. Cesta mírně zatáčela vlevo, a když opatrně nahlédl za roh, mohl spatřit široký prostor, do nějž se chodba otevřela.

Někdo si tu zařídil přechodné útočiště. Na plochem balvanu stála lucerna a ozařovala jeskynní dóm zastřeným žlutým svitem, tu a tam ležely pohozené nějaké pytle a pár rozhozených přikrývek, na provizorním stole z plochého kamene stálo několik lahví a rozbalený balíček s proviantem.

Daren uviděl tři postavy náležící k rase lesních skřetů. Oni sami si říkali Gizzi a patřili k jednomu z mnoha divošských kmenů obývajících divoké hvozdy pod Síhanskými horami. Lidé je nerozlišovali a všem říkali prostě skřeti, ale Daren věděl, že někteří jsou civilizovanější než jiní, leckterý z nich si našel práci ve městě a naučil se rénnský jazyk nebo nějaké nářečí z ostrovů a mohli jste se s ním klidně potkat v hospodě v přístavní čtvrti, kde se na původ nekoukalo.

Tihle však vypadali dost divoce. Měli pomalované tváře a na hlavách čelenky z ostré trávy, jednomu se houpala za opaskem tradiční kamenná sekera. Byl to šlachovitý vytáhlý chlap s nazelenalou kůží, placatým nosem a mohutným dolním rtem, přes nějž mírně přečnívaly dolní špičáky. Jediný z těch tří vypadal nezraněně. Daren v duchu odhadl, že to on se ukrýval za kamenem, zatímco jeho druhové schytali zásah ohnivou střelou. Jeden z nich, mohutný pořizek s obřím panděrem a s tetováním na ramenou, měl viditelně popálenou pravou paži a druhý, menší chlapík, který mu ji zrovna obvazoval, měl na pěstce obličej seškvařené vousy a obočí.

Tlust'och křivil tvář bolestí.

„Zabiju tu mrchu. Je mi fuk, co on na to, prostě jí rozmáznu hlavu šutrem a řeknem, že se bránila.“

Oči měl namířené do pravé části jeskyně, kde na příkrývce leželo zhroucené tělo v červených šatech. Daren rozeznával jen ruce spoutané za zády provazem, jinak nedokázal odhadnout, jak na tom čarodějka může být.

„Řekni si mu to sám,“ odsekl nezraněný skřet. „Jestli se chceš nechat stáhnout z kůže, mě do toho netahej.“

„Klídek, Grube,“ přidal se ten menší a opatrně mu dotahoval obvaz. „Prostě počkáme, shrábneme prachy a pak se uvidí. Třeba se ještě dočkáš. Kdo si počká...“ zanotoval a oči se mu nepřičetně zaleskly, „...ten se dočká.“

„Prostě jí zakroutím krkem,“ vrčel si Grub pro sebe.

„Držte huby oba dva!“ zpražil je ten první, který jim zřejmě měl velet a nedařilo se mu to. „Budem čekat, jasný?“

„Vždyť to říkám,“ odsekl střízlík a šel si pro láhev.

Daren zvažoval možnosti. Všechny tři nezávládné, to mu bylo jasné. Dvěma by se možná postavil, i tak by byly šance přinejlepším sporné, ale s trochou štěstí by je dostat mohl. Tři ne.

Na přímý útok to tedy není. Co mu zbývá? Nejlepší by bylo zaběhnout do města pro posily, jenomže než se vrátí, může tu taky najít už jenom prázdnou jeskyni s chladnoucí mrtvolou. Nechtěl ani domýšlet ty řeči, které by ho čekaly. Už navždycky by byl tím zbabělcem, který nechal hlídanou osobu podříznout a sám někde běhal a volal o pomoc. To by bylo horší než smrt.

Mohl by předstírat, že není sám, udělat takový hluk, jako když se blíží celá hlídka, a vyplašit je, aby se dali na útek. Jenomže to by mohlo fungovat někde v lese. Tahle jeskyně nevypadala, že by měla další východ. Ti tři by byli zahnaní do kouta. Navíc i kdyby je dokázal přimět k útěku, nemá jistotu, že by se předtím nerozhodli umlčet svědkyni.

Bude třeba jednoho vyřadit prvním útokem, dokud má na své straně moment překvapení, další dva pak zvládnout v boji. Když se stáhne do chodby, budou v nevýhodě, nebude se mu moci jeden z nich dostat do zad.

Ve váčku za opaskem měl stočený prak. Přidržel si meč v podpaží, aby si uvolnil ruce, sebral na zemi dva pěkné oblázky a vložil jeden do praku.

Jestli chce jednoho z nich složit, bude muset vystoupit zpoza rohu a bude mít jen pár vteřin, než si jej všimnou. Roztočit prak se nedá nehlučně, jak ho zaslechnou, budou se krýt. Tak koho z nich? Musí to být přesná rána...

Pak zahlédl něco, co jeho rozhodování urychlilo. Všiml si tenkého praménku kouře, který se jako mrštný had zavlnil vzduchem, než se rozptýlil v šeru u stropu mimo dosah lucerny. Vyšel z míst, kde ležela čarodějka.

Daren tím směrem zaostřil zrak. Ležela stále bez hnutí ve stejné poloze, ale všiml si, že provazy jejích pout jako by lehce doutnaly. Daren na to upřeně hleděl a zdálo se mu, že prsty pod pouty se pohybují, nedokázal to na tu dálku rozeznat s jistotou, ale ten kouř přece musel mít nějaký důvod. Je tedy při vědomí a provádí kouzlo, aby se osvobodila? A co chce dělat dál?

Vyšlehl malý plamínek a provaz na jednom místě začal žhnout.

„Hele, co to má být?“ vyrazil vrchní skřet, který to zřejmě zahlédl také.

Daren mrštil prakem, zasáhl lucernu a vzápětí se udělala naprostá jeskynní tma. Jen malý žhnoucí bod hořících pout do ní zazářil, ale vzápětí zmizel, čarodějka ho zřejmě duchapřítomně schovala pod šaty.

Skřeti vyrazili několik zmatených výkřiků a ozvaly se nárazy do kamene. Daren se vrhnul k zemi a co nejtíšeji se v podřepu přesunul podél zdi směrem, kde si pamatoval, že se bude moci krýt za krápníkem vyčnívajícím z podlahy a dostane se tak blíže k zajatkyňi.

Někde v tmě křeslo křesadlo a na vteřinu osvítilo tvář malého skřeta. Při druhém křesnutí už měl Daren připravený prak a zasáhl tvář zjevivší se ve tmě přímo doprostřed čela. Podle zvuku to byla pěkná rána, ale jestli banditu vyřadila, to netušil, přinejmenším však alespoň vzala všem chuť na rozsvěcování.

Nevýhodou bylo, že tak Daren prozradil svou polohu, čehož využil jeden ze skřetů a vrhl se na něj. Zakopl při tom o krápník, takže dokázal jen v pádu praštit pěstmi nazdařbůh do tmy, jedna z nich ale zasáhla Darena do boku a srazila jej ke zdi.

S bolestí se svezl po kameni a snažil se rychle odplazit stranou, dělalo to ale mnohem větší hluk, než doufal.

„Tady je, držím ho!“ ozval se odkudsi hlas velkého Gruba, vzápětí zaznělo trhání látky a zvuk, který zřejmě způsobilo sypání hrachu z pytle na podlahu. Patrně kořist z nějakého předchozího lupu. Daren toho využil k tomu, aby nabral rovnováhu a tiše uskočil. Zakopl o smotanou látku a dopadl na něco, co se zmítalo pod ní. Podle pachu krve a spáleniny pochopil, že přistál na čarodějce.

Ona ovšem nepochopila, že ji jde zachránit, soudil Daren podle toho, jak tvrdě ho nakopla do břicha.

Nebyl čas vysvětlovat, skřet velitel už mezitím dospěl k závěru, že v této situaci musí především ohlídat zajatce, uslyšeli jeho zafunění nepříjemně blízko a kdesi vedle Darenovy nohy třískla do podlahy kamenná sekyra.

Napřáhl meč tím směrem a nehýbal se, napínal uši a doufal, že mu něco prozradí, kam tnout.

Zaslechl těžkou zbraň prolétající vzduchem, ale neodvážil se proti ní vyrazit, raději se zvrátil dozadu a k zemi. Ucítíl proud vzduchu, sekyra mu musela prolétnout těsně nad obličejem.

Při tom manévru ucítíl pod dlaní vybouleninu s vlasy, která se mu pokusila uhnout. Čarodějčina hlava. Zachytil prsty o něco, co byl podle všeho roubík pevně utažený v ústech. Zatahl za to, hlava se snažila vymanit, chvíli to vypadalo, že stažený šátek nepovolí, ale nakonec se mu jej podařilo přetáhnout přes temeno.

Skřet přešlápl, když při promáchnutí zavrával, Daren širokým sekem ťal proti zvuku, ale nic nezasáhl. Rychle se zas stáhl a sekyra zazvonila na kameni někde docela jinde, než by čekal.

„Máš ho?“ volal ze tmy tlustý Grub, který zřejmě zůstal stát u ústí chodby, aby zabránil komukoliv v útěku. Nebo možná ve tmě zabloudil.

V tom okamžiku vyšlehlo ze tmy ostré žluté světlo, prolétlo v podobě sršící koule prostorem a zasáhlo Grubovu postavu, na níž se okamžitě vznítily šaty.

Daren neviděl absolutně nic, před očima mu tančily rudé mžítky, ale ze zvuku, jenž následoval, uhodl, že čarodějka jako jediná nebyla oslepena, že ve světle hořícího Gruba dokázala něco popadnout, snad kámen nebo odložený kus dřeva, a praštila tím vrchního skřeta do brady. Tady už možná trochu zapojil fantazii, ale podle zuřivého výkřiku ženského hlasu, rány a následného heknutí předpokládal, že nebude daleko od pravdy.

Usilovně mrkal a zrak se mu pomalu vracel, viděl hořícího skřeta válet se po podlaze, jeho drobnějšího druhu, jak se po ráně z praku těžko sbírá ze země, a konečně jejich velitele, který klečel na čtyřech, snažil se zvednout, zatímco čarodějka do něj usilovně tloukla přeraženou násadou od lopaty. Její rány ovšem na něj neměly valný vliv.

Skřet zavrčel, zvedl ruku a další úder zachytil, tyč se zastavila a čarodějka zůstala bezmocně viset na jejím konci. Daren přiskočil a probodnul nataženou paží mečem.

Hned zase zbraň vyškubl a chystal se zabořit ji do jeho krku, ale skřet uhnul a uskočil, držel si krvácející pravačku a couval z dosahu Darenovy zbraně.

Daren zařval a v očích měl takovou zuřivost, jako by se sám chystal rozsekat na kusy armádu. Nevěřil by tomu, ale asi to zabralo. Zbytky hořící kazajky, kterou ze sebe Grub serval, na podlaze dohořívaly a chabé světlo nechávalo většinu koutů ve stínech. Skřeti sice museli vědět, že je tu jen jediný protivník, ale tváří v tvář Darenově odhodlání jako by ztratili jistotu. Co když sem míří celý oddíl hlídky? Kde by se tu jinak vzal tenhle?

Nedomýšleli to do detailů, zachovali se tak, jak byli zvyklí – dorazila stráž, oni utíkají. Popálený Grub chytil ještě napůl omráčeného druhu pod paží a vyrazili ven, velitel s krvácející paží okamžik zaváhal, pak se rozběhl za nimi. Táпали temnou chodbou a za pár chvil se jejich dupání vytratilo.